

רחל מרחלת על כל העולם

כסף מבית טוב

מחזה בשלוש מערכות

מצויה אכזבה אחת חכמה מאוד, עבודת-צוות וצ'כוב אינם אפשריים יחד מבחינה תיאטרלית, היא כותבת. גיבוריו הם סולנים, המפריעים אחד לשני במגוולוגים שלהם, אין הם שומעים מה שאומרים האחרים על הכמה... מאיפה אתם חושבים הגיעה אכזבה זו לגברת בושש? היא העתיקה אותה מילה במילה מביקורת שקנא טייגן כתב על אותה הצגה בלונדון, בשנת 1958. וזה לא הפלגיאת היחיד ברשימת המתורגמת, אבל לא אייגע אתכם כציטוטים נוספים...

...רוקא היא ניחנה ברגישות קיצונית, ילדותית-נרקסיסטית, לכל מילה של ביקורת נגדה...
...קוראיה, כמובן, אינם יודעים שמה שהם קוראים רחוק מאוד ממה שגברת קישקעס כותבת באמת. לאחר הטיפול נראה החומר שלה כמו סיוט של גרפולוג, עשרות מחיקות, תיקונים והשלמות..."

מערכה ראשונה: המסך עולה. אמנון (אין לי אחות) דנקנר עולה על הבימה (מוסף שבועי של דבר, 18 בינואר 1985):
...עדה קישקעס גאה במוצאה, כאילו היתה מצאצאי המייפלאואר. שורשיה המטוקסקים בעיירה נס'ציונה, כצאצאית ישירה של ה'כיל'ויים, בת-אצולה כפרית הנלחמת עד היום את מלחמות העליה הראשונה, נאבקת בחריף על

השבוע שלחתי את השפיון החרוץ שלי לירושלים, עיר-הקודש. הוא נורא התרגש מן הנוף הנפלא, ובעיקר מהכמות האדירה של האנשים החשובים שפגש בעיר-הקודש. כלי-כך חשובים, שהוא החליט לבחור בחשוב מכל, ומי הוא אם לא נשיא-המדינה שלנו?

ירושלים. הוא חזר משם נסער, וסיפר לי את הסיפור הבא:

בית-הנשיא בירושלים נהג לעבוד באופן קבוע עם חברת-המוניות גילטון בעיר-הבירה. מאז ה'ו בפברואר הפסיקה חברת גילטון את ההתקשרות המכובדת עם בית-הנשיא. למ? אתם שואלים. גם אני שאלתי.

לפני ארבעה חודשים שלח נשיאנו חיים הרצוג מונית מיוחדת לחיפה, ובה חבילה גדולה של ספרים. ארבעה חודשים זה המון זמן, זה אפילו עוד לפני עידן עיסקת-החבילה הראשונה. מאז, כך בירר השפיון, לא שולם חשבון המונית המיוחדת, ולחברת-המוניות גילטון פשוט נמאס לרוץ אחרי הכסף, שממילא כבר לא שווה את ערכו.

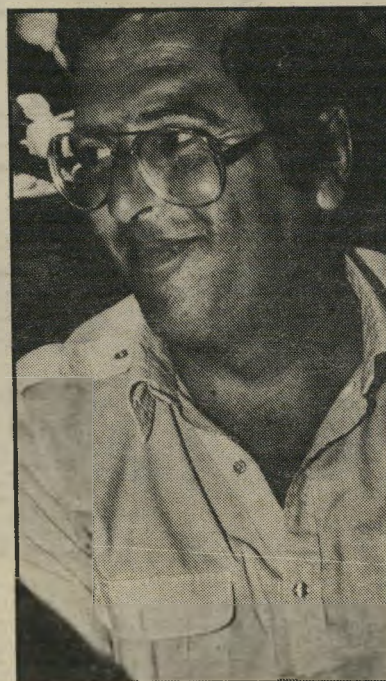
לא האמנתי, וצילצלתי למוניות גילטון בירר שלי. דרינג דרינג. "גילטון, שלום!"
שלום, זו המרחלת. שמעתי שהפסקתם לעבוד עם בית-הנשיא.

מערכה שלישית:
דרינג דרינג.
את יגאל תומרקין, בבקשה.
"מרבית."

יש לך אולי מיספר-הטלפון של הרה בושש? "בטח!" וכאן הוא מוסר לי את המיספר. קראת את מה שכתבו עליה אמנון דנקנר ודן כן-אמוץ?

בטח קראתי! לדעתי דנקנר נתן להדה את מה שמגיע לה. היא זרקה יותר מדי חרא על אנשים בזמן האחרון, ומי שזורק חרא כמותה, יש סכנה שזה גם יעוף לו על הפרצוף. ואשר לדן, הוא תמיד מתנהג כמו צבוע, שתופס את הכיבשה החלשה בעדר ומבצע בה גם מעשה-סדרום. הוא אוהב

מערכה שניה: דן כן-אמוץ, (מוסף שבועי של חדשות, 2 בפברואר 1985):
"ממזר גדול אמנון דנקנר הוה... ראיתם את השטונה שהכניס שם להדה בושש? נהר! נהייתי מכל מילה רעה שהממזר הוה הוציא לי

אמנון דנקנר
להוציא את הקישקעס

מקומם הראוי של אכותיה בהיסטוריה, ומרבה לספר על ילדותה ונעוריה הרחוקים והקסומים כמו סקרלט או'הארה מנס'ציונה... האם כבר אז חלמה עדה הקטנה להיות סופרת אנגליה חוריינית ומהורהרת, פיוטית עד אימה, משהו כמו וירג'יניה וולף?

...אולם — אהה! נסיונותיה הראשונים של בת-הכפר הקטנה, הלוהטת באמביציה סיפורית, לא עלו יפה כל-כך... קשה-קשה היה לה, אך בסופו של דבר הצליחה להכניס כמה סיפורים קצרים לריבועון סיפורתי שטיפח כישרונות צעירים... סיפוריה של עדה קישקעס לא הותרו רישום וצללו כאבן במים אדירים. אפילו הגועל-נפש שטרחה לגדוש בו את סיפוריה לא עשה רעש. היה שם הרבה זרע, ניגר על פנים, חודר לנחיריים, מציף את הנשמה ונשאר דבוק לגוף ולנפש של הגיבורה צמאת-האהבה, המשוטטת ברחובות ומרמה שעציה-האורן מדיפים אליה ריח של זירמה גברית מיוחמת... היא הציעה בביקורים מערכת של עיתון נפוץ, השתחלה, התחנפה, התמאיה, הפגינה חברות וברק, עד שנתקבלה באנחה ככתבת-יבירו.

...לרבים מקוראיה ומקרבנותיה היא נראית כפוסקת הסרת-המים, שאינה יודעת משואי פנים, ושהרם הנשפך מבין טוריה אינו נוגע לה כהוא זה...

...עדה קישקעס האיומה אינה אלא אשה חסרת-ביטחון, הנתונה להשפעה ולמניפולציה ביותר מדרך אחת. כמו הרבה כותבים המזים לכאורה קצף משפתיים, אין היא אלא משוועת ככל נימי נפשה להכרה, לחיבוב ולמקובלות. דיעותיה הנחרצות כל-כך לכאורה, אינן נחרצות כלל, והרבה פעמים אף אינן דיעות. אנשים רבים גילו שהיא ניתנת לשיכנוע קל, ושורכה הם יכולים להביע את דיעותיהם ולנהל את מילח' מותיהם...

...לא היה צריך לעבור הרבה זמן עד שיגלו גם בטלוויזיה עצמה מיהי באמת עדה קישקעס... במשך השנים הנפכה דירת-הרוקוקו הקטנה שלה בתל-אביב למוקד עליה-לרגל של רבים ממבר קריה, המשוחחים איתה על עבודתם...

דן כן-אמוץ
להתעלל בגוססים

מהפה... עד הקישקעס הוא הכניס לעדה קיש' קעס... אני לא יכול להוסיף הרבה על קטילתו של דנקנר, חוץ מאשר אולי הערה קטנה על השגיה בתחום הפלגיאת.

"בתיק שפתחתי לה לפני שנים רבות שמורה ביקורת' שכתבה ב'28.9.1966 בהארץ, על הצגת ג'רה-דובדבנים בהקאמרי, וברשימה המפוטטת הוה של, סקרלט או'הארה מנס'ציונה'

הדה בושש
פסיכופט! מעשים מגונים!

יגאל תומרקין
להתיז חרא

לטפל בגוססים, ועושה להם את המוות יותר מעניין."

מערכה רביעית:
דרינג דרינג.
את הרה בושש, בבקשה.
"מרבית."

שלום, זו המרחלת. מה דעתך על ההתקפה הנערכת עליך מעל דפי העיתונות?
אני חושבת שהם פחדנים. האחר פסיכופט, והשני עושה מעשים מגונים בקטניות. אני משי' אירה לקוראים שלך לנחש מי זה מי. שניהם מלמדים אותי איך לכתוב, כשהם לוקחים אומץ האחר מהשני! אחד מהם לא יכול גם לשכוח לי את מה שכתבתי על ספריו!"
את יודעת, כשביקשתי מיגאל תומרקין את מיספר-הטלפון שלך, הוא המשיל אותך לכיבשה. "אני לא חושבת שאני כיבשה חלשה."
תודה הרה.

יש לי רק בקשה אחת. אני מצטלמת מאוד לא טוב, ותמיד שמים תמונה איומה שלי, שלי- עומתה אפילו דנקנר נראה יותר טוב ממני, ואו אומרים: תראה את האשה שכותבת ביקורות, וכולם מאמינים: הם האשימו אותי בכל, רק ברצח ארלווורוב עוד לא. כשיאשימו אותי גם בזה, אתן ראיון לעיתונות."

חיים הרצוג
לפי הנסיעות

"זה נכון, מה'ו בפברואר. האמת היא שאני לא יודע למה, כי אני חדש כאן, אני רק יודע שהפסיקו."

לא הסתפקתי באישור הוה, וערכתי למענכם בדיקה נוספת:
דרינג דרינג.
"בית-הנשיא, שלום."

שלום, מדברת המרחלת. הגיע אלי סיפור מוזר על תשלום לחברת-מוניות, שלא שולם מזה ארבעה חודשים, ושלכן הפסיקה לעבוד אתכם. דוברת בית-הנשיא בודקת את הסיפור, ותוזרת אלי:

"בדקתי את העניין, והתברר שבאמת נסעה מונית עם ספרים לחיפה ב'12 בדצמבר. חברת-המוניות קיבלה את התשלום ב'23 בינואר. הם כתבו לנו מיכתב שהם מפסיקים לעבוד איתנו, מכיוון שלא מוכנים לעבוד בתנאי-אשראי כאלה. ניסינו להסביר להם שכל מישרר-הממשלה עובדים היום בתנאים כאלה, אבל זה לא סיפק אותם, והם הפסיקו את ההתקשרות איתנו."
"תודה רבה לך."

"רגע, לפני שאת סוגרת, אני רוצה להעיר משהו על הסיפור שהופיע אצלך בשבוע שעבר בעניין הכיסא של מישפת נכון. אישיהמשק שלנו ניסה לבדוק את הסיפור והתברר שאיש לא שמע עליו קודם. קראנו עליו לראשונה אצלך בהעולם הזה."
או איפה הכיסא?

ראיתי בתחרות את פיסגת ההצלחות, והיום זה רק אירוע חשוב בחיי.
התייעצת עם פסיכולוג, לפני שהחלטת לגשת שוב לתחרות?
"לא התייעצתי עם פסיכולוג."
אני, בכל אופן, מאחלת ליהודי כהן הצלחה בשיר החדש שלו. "עולה עולה!"